

Gud er retfærdig og retfærdiggør

Groundshtë një pikë e përbashkët midis disa teologëve që Zoti e deklaroi njeriun 'sikur të ishte' vetëm me anë të besimit në Krishtin, domethënë ata kanë bërë një rezervë. Për disa, dhe midis tyre ne nxjerrim në pah Dr. Scofield, 'Zoti e shpall mëkatarin të jetë i drejtë', domethënë, ai pretendon se Zoti 'nuk e bën njeriun të drejtë'

Gud er retfærdig og retfærdiggør

Ordet 'retfærdiggørelse' (Dikaiosis), når det bruges af apostelen Paulus, henviser til hvad der er sandt, på samme måde som salmisten David bruger ordet 'retfærdiggørelse' (hitsdik) til at henviser til Gud, fordi han virkelig er retfærdig.

Apostelen Paulus bruger et græsk ord, der har samme betydning som det hebraiske ord 'retfærdiggørelse' for at henviser til kristne, fordi de virkelig er retfærdige "... så du er retfærdiggjort, når du taler ..." (Rom. 3: 4; Sl 51: 4) . De, der tror, □□skabes igen i en ny og specifik tilstand: sand retfærdighed og hellighed (Ef 4:24).

Udtrykkene brugt i Det Nye Testamente til retfærdiggørelse på græsk er: Dikaios (bare); Dikaiosis (begrundelse, forsvar, krav på ret) og; Dikaioo (at have eller anerkende som fair). I Det Gamle Testamente er udtrykket hitsdik, hvilket betyder at erklære i retten, at nogen overholder loven (2 Mos 23: 7; 5 Mos 25: 1; Ordsp 17:15; Is 5:23).

Når Gud erklærer, at mennesket er retfærdigt, det vil sige, han retfærdiggør, erklærer han, hvad der er sandt, for Gud kan ikke lyve.

Hvorfor ovenstående udsagn? Fordi det er fastslået blandt nogle teologer, at Gud erklærer mennesket 'som om han var' bare ved hjælp af tro på Kristus, det vil sige, han tager forbehold. For nogle, og blandt dem fremhæver vi Dr. Scofield, 'Gud erklærer synderen som retfærdig', det vil sige, han bekræfter kategorisk, at Gud 'ikke gør mennesket retfærdigt'.

"Den troende synder er retfærdiggjort, dvs. behandles som retfærdig (...) Retfærdiggørelse er en handling af guddommelig anerkendelse og betyder ikke at gøre en person retfærdig ..." Scofield Bible with References, Rom 3:28, s. 1147.

Nu ville Gud aldrig erklære, at mennesket er retfærdigt, da han faktisk ikke er i en retfærdig tilstand. Det er utænkeligt, at Gud erklærer og behandler det retfærdige som han ikke gør retfærdigt som retfærdigt. Hvordan kunne Gud genkende noget, der ikke er som det er?

Vi ved, at Gud har magten til at indkalde ting, der ikke er som om de allerede var (Rom. 4:16), men han ville aldrig erklære synderen for retfærdig. "Fra falske ord vil du gå væk, og du vil ikke dræbe de uskyldige og retfærdige; for jeg vil ikke retfærdiggøre de onde "(2 Mos 23: 7).

Hvis Gud ikke retfærdiggør de onde, hvordan er det så muligt for synderen at blive erklæret retfærdig?

Apostelen Paulus sagde med rette, at "syndens retfærdiggjorte er død" (Rom. 6: 2-7). Hvis det første udsagn er sandt, er det andet også sandt, da det andet afhænger af det første.

På denne måde oversætter ordet 'retfærdiggjort' en sand idé, da alle, der troede, døde sammen med Kristus.

Når apostelen Paulus bruger ordet 'retfærdiggørelse', har han i tankerne noget, der er sandt, det vil sige den, der er død, er fuldt ud retfærdiggjort for synd!

Hvis den gamle mand blev korsfæstet med Kristus, hvem er da retfærdiggjort (erklæret retfærdig) af Gud?

Vi ved, at Kristus blev udfriet på grund af menneskehedens synder, og at når de tror på ham, dør de og begraves.

Vi ved, at Jesus rejste sig fra de døde, og at de, der troede, rejste sig sammen med ham "Hvis du allerede er rejst med Kristus, så søg det ovenstående, hvor Kristus sidder ved Guds højre hånd" (Kol 3: 1) .

'Retfærdiggørelsen' (retfærdig erklæring) falder på den nye mand, der rejser sig sammen med Kristus fra de døde. Kun den nye skabning erklæres lige foran Gud, for den blev skabt på ny i sand retfærdighed og hellighed.

Synderen vil aldrig blive erklæret retfærdig, for den gamle mand, som er synderen, vil blive korsfæstet med Kristus "for vi ved dette, at vores gamle mand blev korsfæstet med ham ..." (Rom. 6: 6). Synderen vil aldrig blive retfærdiggjort for Gud, men dør gennem Kristi kors.

Synderen, der accepterer Kristi offer gennem tro (evangelium), dør sammen med ham, og når han rejser sig, opstår en ny skabning (skabt) ifølge Gud i sand retfærdighed og hellighed. Dette nye menneske erklæres lige foran Gud.

Ordene oversat 'retfærdiggør' og 'retfærdiggørelse' betyder 'gør retfærdig', 'gør retfærdig', 'erklær retfærdig', 'erklær lige' eller 'erklær fri for skyld og fortjener straf'. Når Gud skaber det nye menneske i sand retfærdighed og hellighed, udfører han alle de handlinger, der er beskrevet i verbene ovenfor.

Kun den, der er skabt retfærdigt, kan modtage denne erklæring fra Gud, det vil sige kun det nye menneske, skabt ifølge Gud, kan modtage erklæringen fra Gud: han er retfærdig.

"Og ifør dig det nye menneske, som ifølge Gud er skabt i

sand retfærdighed og hellighed ...” (Ef 4:24).

Det nye menneske skabt af Gud gennem Kristus Jesus, det vil sige, som rejste sig fra de døde, er skabt i sand retfærdighed og hellighed, så når Gud erklærer ham retfærdig, taler han om, hvad der er sandt, om en fuld og effektiv tilstand i dag.

”Han blev udfriet for vores synder og blev rejst til vores retfærdiggørelse” (Rom. 4:25);

“... Fordi den døde er retfærdiggjort fra synden” (Rom. 6: 7)

Duke parë këto dy vargje, është e qartë se Jezusi u çlirua për shkak të mëkatit të mëkatarëve (nëse njerëzimi nuk do të kishte mëkatuar, nuk do të kishte nevojë për Krishtin të vdiste), dhe duke vdekur me Të, drejtësia e Zotit përmbushet, meqenëse mëkatarin merr atë që përcaktohet nga drejtësia e Zotit: vdekja.

Pastaj, ai që ka vdekur ka lindur nga Perëndia dhe ngrihet për lavdinë e Perëndisë Atë, pasi ata që besojnë ngrihen me Krishtin. Në këtë mënyrë ai justifikohet, ose shpallet i drejtë, sepse për atë qëllim Krishti u ringjall prej së vdekurish: ‘ai u ngrit për justifikimin tonë’ (Rom. 4:25).

Nëse dikush nuk e pranon argumentin se të krishterët janë me të vërtetë të drejtë, duhet gjithashtu të konkludojmë se Krishti nuk u ngrit. Nëse Krishti u ngrit, është një fakt që të krishterët u ngritën me Të dhe shpallen të drejtë.

Kur plaku vdes me Krishtin, Zoti është i drejtë. Kur Zoti krijon njeriun e ri, Ai është arsyetuesi. Pa asnjë kontradiktë: Ai është i drejtë dhe justifikues.

Bibla thotë se të gjithë atyre që besojnë në Jezusin u jepet fuqia për t’u bërë (krijuar), fëmijët e Zotit. Plaku u kryqëzua, u vra, u varros dhe një njeri i ri del nga të vdekurit. Ky njeri i ri shpallet i drejtë.

Pali u shpreh se “ai që ka vdekur për mëkatin është pak para

Zotit” sepse kushti për të qenë i vdekur për mëkatin është i njëjtë me të qenit “i gjallë” për Perëndinë. Ai që është krijuar përsëri përmes ungjillit, i cili është fuqia e Zotit për këdo që beson, justifikohet (deklarohet i drejtë), sepse ai është një krijesë e re e krijuar me drejtësi dhe shenjtëri të vërtetë.

Pikërisht për këtë Pali deklaron:

“Kush për mëkatet tona u çlirua dhe u ngrit për justifikimin tonë” (Rom. 4:25).

Njeriu që shpallet i drejtë para Zotit nuk është ai që vdiq, por ai që u ringjall së vdekuri, domethënë krijesa e re e gjeneruar përsëri në Krishtin.

Kur apostulli Pavël thotë se ai që ka vdekur është i justifikuar nga mëkati, ai ka në mendje idenë e vargut vijues: “Sepse është Krishti që vdiq, ose më saktë, ai që u ringjall prej së vdekurish, i cili është në të djathtën e Zotit, dhe gjithashtu ndërmjetësoni për ne ”(Rom. 8:34).

Kushdo që ka vdekur për mëkat, (ose më saktë) që është ringjallur me Krishtin është justifikuar, domethënë është shpallur i drejtë para Zotit.

Disa mendojnë se shpallja e drejtësisë nga ana e Zotit do të jetë efektive në të ardhmen dhe se, në të tashmen, njeriu ka vetëm një deklaratë për atë që do të ndodhë më vonë. Arsyetimi nuk është kështu.

“Arsyetimi është një deklaratë nga Zoti në lidhje me gjendjen e krijesës së re para Tij”

Të gjithë ata që besojnë janë të autorizuar të bëhen fëmijë të Zotit, fëmijë të lindur jo nga vullneti i mishit, as nga vullneti i njeriut ose i gjakut. Këta kanë lindur nga Shpirti, të krijuar sipas Zotit në Drejtësi dhe Shenjtëri të vërtetë (Gjoni 1:12 -13).

Meqenëse vetëm ata që kanë lindur në drejtësi dhe shenjtëri janë të vërtetë, ata deklarohen të drejtë para Perëndisë (Efesianëve 4:24). Zoti është arsyetuesi i atyre që besojnë në Krishtin.

Psalmisti mund të njihte vetëm gabimet e tij si një mënyrë për të deklaruar drejtësinë e Zotit. Çdo njeri nuk mund të shkojë përtej asaj që bëri psalmisti.

Sidoqoftë, para se ta shpallë njeriun të drejtë, Zoti bën diçka të jashtëzakonshme: dënimi i paracaktuar zbatohet ndaj fajtorit (vdekja), gjeneron një krijesë të re përmes fuqisë së tij (ungjillin) dhe shpall njeriun e ri të drejtë para Tij. .

Përmes justifikimit, mençuria e shumëfishtë e Zotit bëhet e njohur midis principatave dhe fuqive!